

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΣ

Άμαξα τώρα πήγαινε άργα. Μέσα στη βαθεία σιωπή της νύχτας, δέν άκουγόνταν κανέναν θόρυβο. Όλαν ήσαν μαύρα εκεί τριγύρω: Τα δέντρα, το ποτάμι, ή έξοχή. Κι' οι δυο τους προχωρούσαν λυπημένοι, σιωπηλοί. Άξαφνα ό Φράντς στέναξε με πονεμένη φωνή.

—Λοιπόν, είνε ή τελευταία φορά.
—Δέν καταλαβαίνω... έκανε ή Έμμα.
—Μά, ναι... Είνε ή τελευταία φορά που είμαστε μαζί. Άφου τό θέλεις, μείνε μαζί του Μ' έμένα τελείωσαν όλα πειά...

—Μίλας οσαράν.
—Μα πώς;
—Νά, βλέπεις; Έου πάντα χαλάρ τις πιο άωμορφες στιγμές μας, τις λίγες στιγμές που είμαστε μαζί...
—Έχεις δίκιο. Άς γυρίσουμε πίσω.
—Έλα μή γίνεσαι κακός, Φράντς Μή με διώχνεις έτσι... παραπεύθηκε ή Έμμα.
—Έπειτα τόν τράβηξε κοντά της και τόν φίλησε με πάθος, άπελειομένη, στό στόμα.
—Άς πάμε λίγο πιο πέρα, τόν παρακάλεσε.
—Έ, άμαξά!
Ο άμαξάς δέν άπάντησε. Ο Φράντς φώναξε πιο δυνατά.
—Έ, μά ζύπνια, λοιπόν!...
Ο άμαξάς έζήτησε οσατισμένος.
—Πήγαινέ μας πιο πέρα. Ναι... Γεια, μπροστά. Κατάλαβες;
—Μάλιστα, κύριε.

Ο Φράντς κι' ή Έμμα άγκαλιάστηκαν σφιχτά, παράφορα και φιληθήκαν. Δέν άκουγαν τίποτε. Ούτε τόν άμαξά, που χτυπούσε άγρια με τό καμουτάι τ' άλογά του.

—Δέν είνε άωμορφα έτσι; ψιθύρισε ή Έμμα.

Εκείνη τή στιγμή άκουσε τής φάνηκε ότι ή άμαξα πετάγτηκε ψηλά, στό άέρα. Ύστερα ένοιωσε ότι κάτι γκρεμιζόταν άπότομα κι' ότι εκείνη τριφογύριζε στό κενό. Κι' άξαφνα, σωριάστηκε καταγής μέσα σ' εκείνη τή μαύρη, τή βαθεία σιωπή. Έπειτα άκουσε βογγητά και τ' άλογα που χτυπούσαν με τά πέταλά τους τό χώμα. Η Έμμα πάγωσε άπό τό φόβο της. Έκανε νά φωνάξει, μά δέν άκουσε τήν κραυγή της και φοβήθηκε περισσότερο. Τέλος, σαν νά φωτίτηκε άξαφνα τό μυαλό της, κατάλαβε τί είχε συμβή: Η άμαξα είχε πέσει σ' ένα λάκκο κι' άναποδογύρισε στό δρόμο. Που ήταν ό Φράντς; Τόν φώναξε. Μά δέν τής άπάντησε κανείς. Προσπάθησε τότε ν' άνασκηθίσει. Δίπλα της ήταν ένα σώμα ύπτιο, καταγής. Ναι... Ήταν ό Φράντς, άκίνητος, μέσα στό σκοτάδι. Η Έμμα τόν σκούνησε, τόν άγγιξε με τά χέρια της... Στο πρόσωπό του έτρεχε κάτι ζεστό... Γι' ήταν; Άίμα. Μά τί είχε συμβή; Κι' ό άμαξάς; Που ήταν; Τόν φώναξε. Μά δέν τής άπάντησε κανείς.

—Έγώ δέν έπαθα τίποτε, συλλογιόθηκε ή Έμμα. Μου πονάει άμαξ έλο τό κεφάλι. Τι πρέπει νά κάνω τώρα; Τι μπορώ νά κάνω; Άκουσε... Φράντς!

Εκείνη τή στιγμή ένοιωσε τόν άμαξά δίπλα της.
—Που είσαστε, δεσποινίς, που είσαστε; Κι' ό κύριος; Δέν πάθει τίποτα, έ; Χτυπήσατε; Μιά στιγμή, δεσποινίς, νά φέρω τό φαράρι... Κι' έγώ δέν έβρω τί διάβολο έπαθαν τ' άλογά μου!...

Ο άμαξάς γύρισε όλο λίγο με τό φαράρι. Η Έμμα τότε είδε δίπλα της τόν Φράντς, άκίνητο, βουδó. Τό πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο. Τα μισόκλειστα μάτια του έδειχναν μόνο τό άσπράδι τους. Άπό τόν δεξι κότταφό του, άργά-άργά, τό αίμα κυλούσε πάνω στό μάγουλό του.

—Δέν είνε δυνατόν! συλλογιόθηκε ή Έμμα. Όχι, δέν είνε δυνατόν!...

Ο άμαξάς, γονατίσε κι' αύτός άπ' τ' άλλο μέρος και κάρφωσε τά μάτια του στό κίτρινο πρόσωπό του Φράντς.

—Δεσποινίς, πολύ φοβάμαι ότι μάς βρήκε μία μεγάλη συμφορά!... ψιθύρισε άνατριχίλαοντας.

—Όχι, δέν είνε άλήθεια, δέν είνε δυνατόν! στέναξε ή Έμμα.
—Άχ! Άν' περνούσε κανείς!... ψιθύρισε πάλι ό άμαξάς. Η

καρρότσα έβινε κομμάτια...

—Μά τρέξε έδω κοντά, σε κανένα σπίτι... Τρέξε νά ζητήσης βοήθεια, του φώναξε ή Έμμα.

Κι' όταν έμεινε μόνη στό σκοτεινό δρόμο, συλλογιόθηκε:

—Και τώρα... Μά όχι, δέν είνε δυνατόν!

—Έπειτα, με φρίκη, συνέχισε:

—Γιατί δέν θέλω νά τό πιστέψω; Είνε άλήθεια... Δέν ζή πειά!... Ναι, είνε νεκρός!... Νεκρός! Έχω ένα νεκρό στην άγκαλιά μου!...

Και με τρόμο, άφησε τό πώμα καταγής. Ύστερα κούταξε τριγύρω της. Τό κόκκινο φαράρι του άμαξίου κόντευε νά σβήση.

—Μά δέν μπορώ, δέν πρέπει νά μείνω δώ πέρα... συλλογιόθηκε ή Έμμα. Δέν πρέπει νά με βρουν μαζί του. Όλοι θα με ωθήσουν πειά είμα... Και δέν πρέπει νά τό τίποτα... Δέν μπορώ... Δέν πρέπει... Θεέ μου! Τι θ' άπογίνω;...

Η Έμμα έσπησε τό φαράρι και στάθηκε άκίνητη, μέσα στό σκοτάδι. Έπειτα, σαν τρελλή, άρχισε νά τρέχει πάνω στον έξοχικό δρόμο που άσπριζε μέσα στη νύχτα. Άπό τό νού της περιούσε άσυάτηρητα όλη ή τραγωδία που θα έπακολουθούσε: Ο κόσμος, ή έφημερίδες, τ' άνομά της, ό άνδρας της, τό παιδί της... έθεέ μου! Τι συμφορά!... Τι τραγωδία!...

Σέ λίγο συνάντησε μία άμαξα. Άνέθηκε γρήγορα κι' έδωσε τή διεύθυνση του σπιτιού της. Έτρεμε σύγκορμη και δέν ήθελε τίποτ' άλλο, παρά νά φτάσει γρήγορα κοντά άνδρα της και στό παιδί της. Όλα τ' άλλα της ήσαν άδιάφορα.

Επί τέλους! Η άμαξα στάθηκε. Η Έμμα πέρασε άδύρουθα τόν κήπο, τό γάλ, τό διάδρομο και μπήκε στην κάμαρά της. Είχε σωθή! Κανείς, μά κανείς δέν τήν είδε...

Άναψε λοιπόν τό φός, γδύθηκε, έπλυσε τά χέρια της και τό πρόσωπό της και στάθηκε άκίνητη, στη μέση της κάμαρας, με τά μάτια καρφωμένα στό κενό.

Εκείνη τή στιγμή άκουσε τό κουνούδι τής πόρτας. Ήταν ό άνδρας της. Η Έμμα βγήκε στό διάδρομο και μπήκε μαζί του στην τραπεζαρία.

—Μπα, γύρισες κιόλας; τή ρώτησε.

—Ναι, είνε τόση ώρα. Γιατί;
—Νόμιζα πως δέν είχες γυρίσει άκόμα, γιατί δέν σε είδε κανείς...

Η Έμμα χαμογέλασε. Μά τήν ίδια στιγμή ένοιωσε πως ήταν κουρασμένη, κατάκοπη! Ο άνδρας της τήν τράβηξε κοντά του και τή φίλησε στό μέτωπο.

Τό παιδί τους καθόταν στό τραπέζι. Είχε βαρεθή νά περιμένει κι' άποκοιμήθηκε πάνω στό βιβλίο του. Ο άνδρας της κάθησε άπέναντι, ένοιξε τήν έφημερίδα, έπριξε μία ματιά και τήν άφησε δίπλα του.

Η Έμμα, άφηρημένη, τόν κούταξε στό πρόσωπο. Μά ό νούς της ήταν στόν νεκρό. Κι' άν δέν είχε πεθάνει; Κι' άν ζούσε άκόμη; Τι θα συλλογιόταν γι' αύτήν, που τόν είχε παρατήσει μόνο μισοπεθαμένο μέσα στό σκοτάδι; Τι θά έλεγε σ' εκείνους που θα τόν βοηθούσαν; Θάλεγε δίχως άλλο: «Ήταν ή κυρία Έμμα, ή φίλη μου. Μιά δειλή, μία άνόητη! Μήπως έσεις, κύριε, θα τήν αναγκάζατε νά σας πη τόνόμα της; Όχι, βέβαια. Έπρεπε νά μείνη έδω πέρα και νά περιμένει ώσπου νάρθω κάποιος. Είνε μία γυναίκα δίχως καρδιά. Μιά τιποτένια! Θέλω λοιπόν νά μάθη όλος ό κόσμος τ' άνομά της...»

—Μά, Έμμα, τί έχεις... τή ρώτησε άξαφνα ό άνδρας της. Δέν φαίνεσαι καλά.

—Δέν έχω τίποτα...

—Μά κοιμόσουν λοιπόν στό κάθισμά σου; Γιατί φώναξες;

—Φώναξα;

Ναι. Όπως όταν βλέπει κανείς ένα κακό όνειρο. Τι όνειρεύοσουν;

—Δέν ξέρω... δέν ξέρω τίποτα.

Άπέναντι, στόν καθρέφτη, είδε πως χαμογελούσε άπαισία. Ο άνδρας της τότε κάρφωσε παράξενα τό μάτια του άπάνω της.

—Μά βέβαια!... Είδα ένα κακό όνειρο... ψιθύρισε ή Έμμα, σαν νά μιλούσε μόνη της. Να... Δέν θα πη τίποτα, σε κανένα... Δέν θα μου κάνει κακό... Έχει πεθάνει... Κι' οι πεθαμένοι δέν

Η Έμμα τόν κούταζε άφηρημένη, στό πρόσωπο.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσομπολιά)

Η βδομάδα αυτή συνεβησαν σοβαρά πράγματα στο Χόλλυγουντ. Η αιτία ήταν το χαϊνόμενο σενάριο της Τζίν Χάρλσον, το οποίο παραδόξως λίσσαψε κι' εδάγκωσε δύο πολύ δημοφιλεις επισκέπτριες του διασπίου εστέρες.

Ο μικρός «Τόμι» είχε βρή κηρολιετικά τον μηλιά τον 'αί' αυτές τις δύο κυρίες και τὸν μηλιά τους. Και ξαφνικά συνέβη το μωγάτο ! Έξαλλο όρμησε πάνω τους και τις δάγκωσε στα χέρια και στα πόδια. Μετά το «έγγελημά» του, ο Τόμιμ' εβήρηναισθη από την βίλλα της Χάρλσον. Καταλαβαίνετε τώρα τον πανικό που έπιασε όλους τους εστέρες; Ο Τόμιμ' έγινε ο πιο ανεπιθύητος επισκέπτης των. Από την βίλλα της Μαίη Γουέστ διώχτηκε με τον χειρότερο τρόπο κι' ο Γράφι

Κούιερ το υποδέχτηκε με δυο πιστολιές στο μωγάτο του. Έτσι σήμερο το Χόλλυγουντ έχει αναταραχθή εξ' αφορμής του σκούλη της δημοφιλεις φρενέτιττας, ο όποιος φανείται ότι έχει διαβολεμένη τύχη, γιατί δεν μπορεί νά το σκοτώσουν ούτε οι αστυνομικοί, ούτε οι διάφοροι άνθρωποι που τον σινατούν. Όσο για την Τζίν Χάρλσον, είναι άπαρηγόρητη. Λέχοντι το εγώσιμας του νέου φίλι της και κλείστηκε στη βίλλα της. Από το πρωί δε μέχρι το βράδι κλάει για τὸ διαζύγιο που συνέβη στον αγαπημένο της Τόμιμ'. Μά το τραγικώτερο είναι ότι αυτό το μωροκαπικό σενάριο έχει δαγκώσει μέχρι της στιγμής δέκα γυναίκες και δύο παιδιά !..

Η περιήρημη ήθοιός Μυλλί Μπύκ, την όποια χειροζόησε μ' ένδοξοισαμό το διεθνές κοκόν στο φίλι «Μονάχα Χόδε» και στις άλλες κινηματογραφικές επιτυχίες της, έχει έναν πολύ ενδιαφέροντα ρόλο στο νέο φίλι «Γιά το γατζίρι όλων των Άλλων». Σ' αυτό το έργο πρωταγωνιστούν η Τζόαν Κρούιερσον, ο Κλάρι Γκαϊμπλ κι' ο Ρούαρετ Μοντγκόμερι. Ο σκηνοθέτης του, ο Βάν Ντάβε, εργάζεται πυρετωδώς, για την όσο το δυνατόν μεγαλειότερα επιτυχία του.

Η Λουίξ Χένρι, η γυναίκα με τὸ πιο ελαστικό σωμα, είχε τελευταίως μία μεγάλη έρωτική απογοήτευση. Ο τρίτος όμορφος σύζυγός της την εγκατέλειψε τή μέρα των γάμων της. Η άτυχη φρενέτιττα, στους δημοσιογράφους που την πολώθηκαν μετά την νέα έρωτική αποτυχία της, δήλωσε ότι φοβίσθηκε πια νά βγάλή από τὸ μυαλό της την παντρεία και νά άρρωσθή στον κινηματογράφο και στις περιπέτειές της.

—Οι άνδρες, είπτε στους ρεπόρτερς, μπορεί νά εινε κοιτοί ή εγκολώπιοι, μά έχουν καμιά φορά μία διαβολεμένη διάσθηση. Καταλαβαίνον δηλαδή άν μ'α γυναίκα εινε βαση νά τους χαρίσει την εύτυχία. Κι' εγώ αλοολόγ' ότι δεν έχω τις άρετές που χρειάζονται για τήν οικογενειακή ζωή. Μ' άρεσουν ή εθήμες συντρητιές, ή διασεκέδοσες και τὰ πολιτικὰ σκάνδαλα. Ο μίστερ 'Άλλαν Μόρτον, ο όμορφόςος σύζυγός μου, αναγνώσθηκε νά διαλύση τους άρραβόνες μας, γιατί μάγα λεπτά από τήν τελέσεος του μυστηρίου κατάλαβε τὸ χαρακτήρα μου. Ταυωθήκαμε, έβρετε, για ένα ποτηρι σαμάνια. Εκείνος δέν μ' άφησε νά πιώ άλλη για νά μη ζαλισθώ, εγώ επέμενα. Τότε ο Μόρτον μου είπτε :

—'Η θά μ' άκούσης, ή χωρίζουμε !..
—Πρωτόμ το δεύτερο, τὸ είντε. Ένα ποτηρι σαμάνια άξίζει περισσότερο από έναν συζυγο σάν και σένα !..

μιλούν...
Τί σημαίνουν αυτά; τή ρώτησε ο άνδρας της.
'Η Έμμα, προμοκρατημένη, άνατρήχασε. Είπτε τώρα στα μάτια του άνδρός της, ότι δεν μπορούσε πια νά του κρύψη τίποτα...
—Πήγαυε πρώτα το παιδι στο κρεβάτι του, της είπτε εκείνος. Έχεις κάτι νά μου πής, δεν εινε έτσι ;
—Ναι... εστέναιξε ή Έμμα.

Και βγήκε από την τραπεζαρία, κρατώντας στην άγκαλία της το παιδι τους. Ναι... Θα τὸν τὰ έλεγε όλα! Δεν μπορούσε πια νά κρύψη τίποτα, μά τίποτα.
Και με τή σκέφι ατάη, ή Έμμα ήσυχασε άξαφνα, σάν νά είχε λυτρωθή από έναν μαρτυρικό έξιόκλητ'..

ΑΡΒΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

Ο μίστερ 'Άλλαν Όμοσο, πέταξε τις βέργες στα πόδια μου κι' έφυγε άμείσως από τὸ μέγαρο. Είχε καταλάβει ότι δεν μπορούσαμε νά τα ριάσουμε. Εγώ εινε ή άλήθεια ότι λυτήρηκα για' αυτό τὸ φέροισμό του. Μά δεν μπορούσα νά κάνω διατροπεία. Συνήθησα νά ζω έλεύθερα. Ο γάμος βέβαια δεν θά μου έβαζε μυαλό. Έτσι προτίμησα την ανεξαρτησία μου από τις λουλουδένες άλωσιές του συζυγικού βίου, ή ό ποιές καμιά φορά εινε πάρα πολύ βαρετές...
Μά παρά τις δήλωσεις της Λουίξ Χένρι, οι φίλοι της άποστηρίζον ότι αυτή ή άτυχία της στοίχισε υπερβολικά, γιατί ο 'Άλλαν Μόρτον ήταν ο μόνος άνδρόςος, που είχε σφραγίσει την καρδιά της. Μά το γυναικείο πείσμα της την έκανε νά θυσιάσει την εύτυχία της για' ένα ποτηρι σαμάνιας !..

Πόσα λεπτά της ώρας χρειάστηκε μια φρενέτιττα για νά μακαριασθή ; Αυτό την έρωτησε έναν ένα Αμερικανό δημοσιογράφος στους διαφόρους ευκαιρητές του Χόλλυγουντ. Φαντασθήτε τώρα την κατάληξή του, όταν τον πληροφορήσαν ότι μόνον σ' ένα δέκα λεπτά ιστορή κι' θε φρενέτιττα νά εινε κατάλληλη για νά παρουσιασθή στο ελατώ. Νά την άγνώριση ! Η μόνη που εινε λίγο ύπότροπος και έπιμένον νά βασανίζονται μπροστά στον καθέριτή τους, εινε ή Μάρλεν Ντήτριντ, ή Μαίη Γουέστ και ή Γερότα Γκαρίμπο. Έννοούν νά εινε κωμική και για' αυτόν τον άτυχο όπτατό της, ο όποιος μάταια τις περιμένει επί ώρες, για ν' άρχισή το εγώσιμας του φίλι.

Ο Μπάστερ Κήτον, ο εσθόμενος που δεν γελεί ποτέ, γοηίζει ση αυρα στο Λονδίνο το πρώτο φίλι του στα σκοτεινόςος τὸν 'Ίσλεγοσοφ. Αυτό τὸ έργο έχει τον τίτλο «Ο Παρεσιώκος» κι' όσοι διάβασον τὸ σενάριο του βεβαιούν ότι πρόκειται για την καλύτερη επιτυχία του κοινού εστέρες.

Η δολοφονία του βασιλέως 'Αλεξάνδρου στη Μασσαλία έκανε ευκαιρία τὰ θέματα των πολιτικών έργολόγιων. Έτσι σήμερα στα σκοτεινόςος του Λονδίνου εργάζονται πυρετωδώς για τὸ εγώσιμας του φίλι «Υπηρετώ», του όποιου ή άπόθεος πλέκεται γύρω από την μακρά ιστορία του εγρώδε και την τελευταία βασιλοκτονία της Μασσαλίας. Πρωταγωνιστής αυτού του φίλι εινε ο Κόνραντ Φάιτ.

Η Άννυ Όντρα, ή πιο εθήμε και ή πιο τραλλή Βιεννέζα φρενέτιττα, εγερρίζει τώρα στα σκοτεινόςος της Βέννης τὸ «Η άνηθιες των Πόλων», με τον γνωστό κοινικό Ροζντόφ Κιάρ και τὸν Τζάν Πέτροβιτς. Έχει άρρωσθή δι τόσο πολύ στη δουλειά της, ώστε ξεχάσ' άκόμη και νά φάη. Οι φίλοι της άνησυχούν 'αί' αυτήν την παράσην-διατά της και της λέγονι ότι αν έξακολουθήσει αυτή την τακτική, γρήγορα ο πολιτικέθεις θαυμαστά της θά την χάσουν από την όδόν. Μά ή Άννυ Όντρα, που ποτέ δεν κοιράζεται και δεν γάνει την εύθιμα της, τους άπαντά ότι ή Άννυ εινε έστράτηχη κι' ότι θά παύη νά παιζή στον κινηματογράφο μόνον όταν καταλάβει ότι δεν την αγαπούν πια !..

Η χαριτωμένη φρενέτιττα της εφός-Φίλια, ή Μάνταλαν Κάρολ, που μάς έδωκόμας δέχτηκε την έπισκεψη της κολέφης της Μάρια, ή όποια είχε ξεκινήσει από τή Νέα Υόρκη για νά έλθη στο Χόλλυγουντ νά την φίληση ! Η Μάρια Κάρολ πριν νά συναντησή την άδελφή της, έδωσε ένα πλήθος συνεντεύσεων στους δημοσιογράφους, στους όποιους άπέκλειψε τὸ άκόλομο συνταρακτικό γεγονός :

—Είπα, τους είπτε, ή νόθος άδελφή του μεγάλου εστέρες. Ο πατέρας της Μάνταλαν δεν ήταν καλός και άφοκωμένος οικογενειαρχής. Είχε πολύ στενή φίλια και με την εμισέος Άνιτα Λοίξ, την μητέρα μου. Τὸ αποτέλεσμα τὸ καταλαβαίνετε. Δεν άργησα νά γεννηθώ. Μά ή μητέρα μου έκουθε καλά τὸ μωγάτο της. Και μόνον από ενός μωρός, που πέθανε, έμαθα από τὰ έρωτικά γούαματα που βρήκα στο σενάριο ότι δεν είμαι ή κόρη του μίστερ Λοίξ, αλλά του μίστερ Κάρολ, κι' έτσι είμαι άδελφή της διάσημης φρενέτιττας. 'Ηρθα λοιπόν στο Χόλλυγουντ για νά την γνωρίσω καλύτερα και νά παρακαίσει την άδελφή μου νά με βοηθήση νά γίνω κι' εγώ κινηματογραφικός εστέρες.

Η Μάνταλαν Κάρολ όμως δεν άργησε νά διαφύση αυτές τις δηλώσεις της και νά ζητήση από την άστυνία νά ανιλάθη αυτή την τυροβήτοια, που κατηγορούσε τον τὸμο πατέρα της. Οι αστυνομικοί πράγματι συνέλαβαν την εστέριμ' του κινηματογραφικού εστέρες και την έπέβαλαν σέ μία μαρτυρική άνάκριση. Έτσι καθιρώσαν νά έξεκριθώσουν ότι ήταν μά εκπάνθη αταρώς, ή όποια μ' αυτό τον τρόπο ήθελε νά ξεγελήση την άμοφιρη φρενέτιττα και νά της πάρη την περιουσία της. Μά καθώς είδατε, βρήκε τὸ δάσκαλό της.

Μία νέα γελοιογραφία του Σαρλό